

kastedes med 73 Stemmer mod 16, medens de konservative vedtoges med 73 Stemmer mod 69 (53).

Derefter sattes Lovforslaget i den saaledes foreliggende Skikkelse til Forhandling, og under denne stillede *Stæuning* følgende *Paastand paa Overgang til Dagsordenen*: »Idet Folketinget maa ønske, at Vælgerne faar Lejlighed til at udtale sig om de foreslaaede Forringelser af de sociale Love og opfordrer Regeringen til at foranledige den endelige Afgørelse af disse udsat og Valg til Folketinget afholdt, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.«

Ved Forhandlingen herom udtalte Statsministeren: »Naar det som Begrundelse for den Paastand paa Overgang til Dagsordenen, som nu foreligger til Behandling, af Forslagsstilleren blev fremhævet, at Vælgerne ved Valget den 2. December ikke vidste, hvad det var, de stemte om, idet de ikke kendte de Lovforslag, som Rigsdagen nu er i Færd med at fuldbyrde Behandlingen af, maa jeg der overfor hævde, at Vælgerne ved Valget den 2. December meget vel vidste, hvad det var, Valget drejede sig om. . . . Ingen Vælger var i Tvivl om, hvad han svarede ja eller nej til. Det Svar, Vælgerne gav, var da ogsaa tydeligt og klart, og den nuværende Regering ser det som sin Hovedopgave at sørge for, at Vælgerne Tilkendegivelse ved Valget den 2. December bliver respekteret. De Forslag, Regeringen har forelagt, er udarbejdet under dette Hensyn, og det er nu og har i nogen Tid været Rigsdagens Opgave at tage Stilling til disse Forslag.

Jeg tror at turde sige, at et stort Flertal i Befolkningen ønsker, at Rigsdagen nu bringer sit Arbejde med disse Forslag til Ende. Jeg tror at turde sige, at det er det, Befolkningen venter sig. Valg kan der vel komme, men det, som Øjeblikket kræver nu, er, at det Arbejde, begge Rigsdagens Ting staar i, føres til Ende.

Af disse Grunde skal jeg paa Regeringens Vegne erklære, at jeg ikke kan modtage den stillede Paastand paa Overgang til Dagsordenen.«

Efter at Ordførerne for de 3 andre Partier havde fraraadet Dagsordenen, fik Forhandlingen en særlig Karakter ved, at den kom til at dreje sig om, hvorvidt Statsministeren under de Forhandlinger, som gik forud for Ministeriets Dannelse i Dec. 1926, overfor det radikale Parti havde givet Tilsagn om, at Ministeriet ikke vilde gennemføre Toldforanstaltninger, hvilket Statsministeren benægtede, idet han henholdt sig til sin Programtale. Dagsordenen forkastedes med 90 Stemmer mod 53, hvorefter Lovforslaget vedtoges med 73 Stemmer mod 67.

Ved 1. Behandling i Landstinget anbefaledes Lovforslaget